

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๕
พระวินัยเป็นร้วกัน ธรรมเป็นทางเดิน

เมื่อวานนี้ทองคำไม่ได้ ดอลลาร์ได้ ๔๐ ดอลลาร์ กฐินทองคำได้ ๘ กอง กฐินเงิน
สดได้ ๒๖ กอง รวมเป็น ๓๔ กอง กฐินทองคำ ๘๔,๐๐๐ กองนั้น กฐินทองคำได้ ๒๔,
๘๓๔ กอง เท่ากับ ๙๔ กิโล ๒๓ บาท กฐินเงินสดและเช็คได้ ๕๘,๕๐๙ กอง เท่ากับเงิน
สด ๙๓,๖๑๔,๕๐๐ บาท รวมกฐินทองคำทั้งหมดได้ ๘๓,๓๔๓ กอง ยังขาดอยู่อีก
๖๕๗ กอง ทองคำที่นำเข้าโรงหลอมแล้วเวลานี้ได้ ๓๒๔ กิโล ๒๙ บาท ๓๐ สตางค์

อย่างไรก็ตามเรื่องทองคำ ๕๐๐ กิโลนี้ต้องให้ได้แน่นอน หากว่าขาดเท่าไรเราจะ
สั่งให้ทางโรงหลอมเอามาเพิ่มให้เลยแล้วค่อยพิจารณาทีหลัง ขาดเท่าไรจะให้เอากับโรง
หลอมเลยเถียว ให้โรงหลอมเอามาเพิ่มให้เต็มจำนวนที่เราต้องการแล้วค่อยพิจารณาที
หลัง ตอนนี้เราเพียงคิดไว้อย่างนั้น คิดว่าจะพออยู่

เมื่อเช้าณงุมมานี้ ๕ ตัว เขามาตามประสาของเขาแบบเฉยเลยนะ เขาไม่สนใจ
กับพระ ไม่มีคำว่ากลัวเลย เขาจะไปไหนเขาก็ไป มาเป็นฝูงเลย ๕ ตัว บางทีก็เดินเข้าไป
ทางจงกรมของเรา เขาไปครบคณะของเขาเหมือนกัน ดูว่าผ่านไปทางนั้น น่าจะไปทาง
สระแล้วเข้าไปในครัว หากินไปอย่างนี้ ตอนบ่ายมาอีกนะ เขาไปเที่ยวครัวแล้วค่อยออกมา
ข้าง ๆ ริมสระ นาน ๆ เขาจะมาทีหนึ่ง ส่วนมากเขาอยู่ทางทิศใต้และตะวันตกเฉียงใต้
มันโล่ง คือนกยูงไม่ชอบดงที่บีบนัก เขาจะชอบอยู่พวกดงแกมโคก หรือดงก็ไม่ให้ดงที่บีบ
มากเกินไป ถ้าดงที่บีบจริง ๆ เขาก็ไม่ชอบ ทางนี้เป็นดง ทางโนนโล่ง ๆ เขาชอบอยู่

เราไปอยู่ในป่าในเขาถึงรู้ชัดว่านกยูงมีมาก หมายถึงสมัยนั้นนะ นกยูงไม่แสดง
ตัวไม่เห็นง่าย ๆ นะ เราอยู่ในป่ากับเขาอย่างนั้นก็ไม่เคยเจอเขาทีละมาก ๆ เจอทีละตัว
สองตัว เจอทีไรก็เรียกว่าเขาเห็นเราแล้ว เขาวิ่ง เราถึงรู้ อ้อ นกยูงวิ่งผ่าน จะให้เราไป
เจอเขาก่อนนี้ไม่มีแหละ นกยูงตาดีมากที่สุดทีเดียว โนน กลางคืนเขาขันยามเหมือนไก่นี้ อยู่
บนถ้ำก็มี เราก็มารู้ว่าเขาอยู่ที่นั่น เพราะเขาไม่ค่อยออกแสดงตัวให้เห็น แต่กลางคืน
เวลาเขาร้อง เหมือนไก่ขันยาม พอตัวหนึ่งขึ้นแล้ว ตัวสองสามขึ้น ๆ ทางนั้นก็ขึ้น ภูเขา
ลูกไหนรอบนั้นขึ้นหมดเลย ขึ้นเป็นระยะ ๆ พร้อม ๆ กันเหมือนไก่ขันยาม ถึงรู้ว่านก
ยูงมากจริง ๆ

แม้เช่นนั้นเราก็ไม่ได้เจอเขาง่าย ๆ นะ อย่างมากก็ตัวหนึ่งสองตัว เจออย่างนั้น
เจออยู่บ่อยแหละ เพราะไปอยู่ในป่าเขา เวลาออกบิณฑบาตบ้าง เวลาเราเที่ยวบนหลัง
เขาบ้างเวลากลางวัน มักจะเจอ เขาหากินตามธรรมดา พอเห็นเราเดินผ่านบนหลังเขา

เขาวังตัดหน้าบ้างอะไรบ้างที่ละตัวสองตัว กับไปบิณฑบาตเขาก็วังตัดหน้า ที่จะให้เรา มองเห็นเขาหากิน โอ้ย ไม่เคยมี เพราะเขาตาดีมาก นกยูงนี่ตาดีมากทีเดียว กลางคืน เวลาร้อง โอ้ย เต็มไปหมดเลย เขาร้องกลางคืนเหมือนไก่ขันยาม เราอยู่ทางใต้ไม่รู้ว่ เขาอยู่ข้างบนเต็มไปหมด

นั่นละพระในครั้งพุทธกาล คือสมัยพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ท่านเที่ยว ตามป่าตามเขาอย่างนั้น ไม่ได้ออกมาเพ่นพ่านตามตลาดตเลหากระดูกหมูกระดูกวัว อย่างพระพวกเราปัจจุบันนี้ น้ำมันจุ่มจ้านดูไม่ได้นะ พุดจริง ๆ อย่างนี้ ผิดไหมภาษา ธรรม นี่ละฟังซิภาษาธรรมจะพูดอย่างตรงไปตรงมา ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมร้อยพันพันคม เหมือนกิเลส พุดอย่างนี้ก็เลสมันจะออกนะ หาวว่าดูถูกเหยียดหยาม นั่นเห็นไหมละ ความจริงเป็นอย่างนี้ อันนั้นตัวทำลาย ไปแตะไม่ได้นะ ไปแตะมันแผ่พังพานขึ้นมา กิเลสชอบแผ่พังพานตลอด ธรรมะนี้พุดอย่างตรงไปตรงมา เป็นอย่างนี้มาตั้งกับตั้งกลับ ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบ

เวลานี้ก็มีธรรมะหลวงตาบัวเท่านั้นที่เริ่มออก ไม่ได้เต็มสัดเต็มส่วนอะไรมากนัก แต่ก็ผิดจากทั้งหลายที่พุดที่จาเทศนาว่าการกันมาในเรื่องของธรรม เราก็ไม่ได้หย่อนลง หมดนะ ออกมาเพียงเท่านั้นกิเลสฮือฮา ๆ เป็นบ้ากัน ตามเห่าตามกัด เห่าก็เห่าขึ้นฟ้า ตัวที่เห่ามันก็อยู่ในถังขยะมันเห่าขึ้นฟ้า เห่าฟ้ามันมีความหมายอะไร หมาเห่าฟ้า ฟังซิ อยู่ในถังขยะมันเห่าฟ้าไม่มีความหมายอะไร มันเห่าของมันอย่างนั้น นี่เป็นนิสัยของ กิเลสไม่ยอมตัว คือกิเลสจะไม่ยอมตัวเลย แม้ที่สุดไปติดคุกติดตะราง เวลาไปถาม เป็น ยังไงถึงมาติดคุก เขาหาวว่า นั่นเห็นไหมละ เขาหาแล้ว แล้วจ้อเข้าไปอีก แล้วความจริง เป็นอย่างไรละ เป็นจริง ๆ ละครับ เนะฟังซิ

นี่นิสัยของกิเลส นิสัยของโลก ในสามแดนโลกธาตุเอาภาษามนุษย์ที่รู้เรื่องกันนี้ พุด ต้องเป็นแบบเดียวกัน เพราะออกมาจากกิเลสเดียวกัน นี่ภาษาธรรม ถ้าเป็นภาค ความจำที่เรียนมาก็วังตามกิเลส เขาพุดยังไง ๆ ก็ต้องเป็นไปอย่างนั้น โมกโชโลกนะ ๆ เห็นแก่หน้าแก่ตา เกรงกันอย่างนั้นอย่างนี้ ก็เกรงกิเลสนั้นแหละ เพราะกิเลสมีอำนาจ มาก ควรจะเกรงมันเพราะมันเป็นนายเรา มันเป็นอย่างนั้นทั่วดินแดน แต่เรื่องธรรมนี้ คำว่าธรรมความจำ คือเราไปเรียนมาจากคัมภีร์ไบเบิล หรือได้ยินจากครูอาจารย์มาก็ ตาม แต่ยังเป็นเพียงความจำ ผลจากการปฏิบัติของเรายังไม่ดีเพราะยังไม่ปฏิบัติ ภาษา ทุกอย่าง แม้แต่เรียนธรรมก็ยังต้องเป็นภาษาของกิเลสออกมาใช้แบบโลกเขา แบบโลก ก็โลกกิเลส โลกคั่งกิเลส

ถ้าเป็นภาษาของธรรมแท้จะไม่เป็น ภาษาของธรรมแท้คือถอดออกมาจากความ จริง ๆ ธรรมเป็นความจริงล้วน ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ กิเลสเป็นความจอมปลอมล้วน ๆ

ร้อยเปอร์เซ็นต์ อยู่คนละฝั่ง ฝั่งนี้เป็นฝั่งธรรมคือความจริงล้วน ๆ ฝั่งนี้เป็นฝั่งกิเลส คือความจอมปลอมหลอกลวงตมตุนล้วน ๆ นี่มันรบกัน อยู่คนละฝั่ง ตรงกลางคือหัวใจ ถ้าว่าเป็นน้ำก็เป็นคลอง ฝั่งคลองทางนี้คือธรรม ฝั่งคลองทางนี้คือกิเลส ตรงกลางนี้คือ คลอง รวมแล้วก็เรียกว่าทางด้านนี้คือกิเลส ด้านนี้คือธรรม ออกจากใจดวงเดียวกัน อยู่ที่ใจดวงเดียวกัน

เวลาธรรมกับกิเลสรบกัน ใจจึงได้รับความกระทบกระเทือน ถ้าไม่มีธรรมรบกับ กิเลส มีแต่กิเลสก็ย่ำยีตีแหลก ยิ่งทุกข์ลำบากมาก พี่น้องทั้งหลายจำเอาเสีย เราจนจะ ตายแล้วเปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟังอย่างไม่สะทกสะท้านกับถึงขยะในสามแดนโลกธาตุนี้ เราพูดจริง ๆ เราไม่มีอะไรเราก็บอกไม่มี แม้ใครจะมาโจมตีเท่าไรมันก็โจมตีตัวมันเอง เราไม่มีอะไรที่จะให้ถูกให้กระทบกระเทือน ตัวมันเองออกจากความคิด ความคิดเช่น เป็นความผิดนี้ เริ่มคิดมาผิด ออกจากปากก็ผิดเพื่อเข้าตัวเอง แล้วให้ผู้อื่นหูใดฟังก็ กระทบกระเทือนไปตาม ๆ กันหมด เรื่องกิเลสจะระบดเป็นพินเป็นไฟไปตาม ๆ กัน ไม่ได้ไปติดผู้ไม่เป็นนี่นะ เช่นเขาวัวชั่ว ผู้นั้นไม่ชั่วจะไปติดยังไง ความชั่วก็ติดอยู่กับผู้นี้ เสีย หาเรื่อง แนะเป็นอย่างนั้น

เราพูดจริง ๆ เราจนจะตายแล้วพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง จะไม่มีใครพูดอย่างนี้ วางั้นเลย เราจึงไม่เคยสะทกสะท้านในสามแดนโลกธาตุนี้ ใครจะโจมตีตำหนิติเตียน อะไร มันก็เป็นถึงขยะไปหมด คือสมมุติเท่านั้นพอ วิมุติติดกับสมมุติต่างกันยังไง มันจะ เข้าถึงกันได้ยังไง พูดง่าย ๆ ว่าอย่างนั้น ไม่มีอะไรกระทบกระเทือนก็คือธรรมแท้ วิมุติธรรม ธรรมธาตุ ใครครองอันนี้ไว้จะไม่มีอะไรเข้าไปเกี่ยวเลย จะยกทัพกันมาสาม แดนโลกธาตุมาโจมตี ก็มีแต่ปากของผู้ที่ยกมานี้ แล้วก็กระเทือนตัวเอง ทำลายตัวเอง ไปตลอด อันนั้นไม่มี เข้าไม่ถึง จึงเรียกว่าหมาเห่าฟ้า เห่าว้อก ๆ เห่าเท่าไรก็มาเข้าเนื้อ เจ้าของ ๆ

เพราะคำว่า กมฺมสฺสโกมฺหิ กรรมเป็นของของตน นั้นฟังซินะ ใครจะทำดีทำชั่ว เป็นของตนทั้งนั้น ๆ ไม่เป็นของผู้ใด เมื่อทำลงไปเป็นชั่วก็เป็นของตัว ๆ ถ้าดีก็เป็น ของตัว ๆ ถ้าทำผ่านหมดทั้งดีทั้งชั่ว ผ่านหมดแล้วบรรดาสมมุติ จะไม่มีอะไรเข้าไปถึง เลย นั้นเรียกว่าเลยแดนสมมุติไปเรียบร้อยแล้ว เรียกว่า แดนวิมุติ หรือแดนพระ นิพพาน พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านเป็นอย่างนั้น เป็นหลักธรรมชาติ ไม่ต้องไปถาม ใคร รู้ในหัวใจซึ่งเป็นที่รู้กันแหละ นี้เรียกว่าภาคความจริงที่พูดนี้ พูดมาจากภาคความ จำ แม้จะเรียนในตำรับตำราออกมา ก็ไม่พ้นกิเลสที่จะเข้าไปเป็นเจ้าของ แล้วบงการให้ พูดไปยังไง ๆ มันก็เป็นในหลักธรรมชาติของมัน มันก็แบบโลกเรา เรียนธรรม เวลาพูด ก็พูดแบบกิเลสนั้นแหละ เกรงอกเกรงใจ

คำว่าเกรงอกเกรงใจกัน ก็คือต่างคนต่างใจมีกิเลสเหมือนกันหมด กระทบกระเทือน แล้วก็ติดเขาติดเรา เกรงเขาเกรงเรา ติดเขาติดเราแล้วก้าวไม่ออก เพราะล้อมอยู่ด้วยกิเลสตัวเราตัวเขา ตัวติดเขาติดเรา มันก็ต้องวิ่งไปตามวงของกิเลสอยู่ตลอดวันยังค่ำตั้งกับตั้งกลับ กิริยาอาการทุกอย่างจะไม่นอกออกจากนี้ไปได้เลย จะอยู่ในวงนี้ เพราะฉะนั้นการแสดงออก จะให้แสดงออกอะไร จะตำหนิใคร ก็มันมีอย่างนี้ก็ต้องแสดงออกมาอย่างนี้ ที่นี้เวลามีอย่างนั้นแล้วก็ต้องแสดงอย่างนั้นอีก มันก็มีคนละแ่ง ๆ ถ้าเป็นเรื่องธรรมล้วน ๆ ท่านก็เป็นอย่างนั้น

พอพูดอย่างนี้เรายังระลึกถึงตำราอันหนึ่ง ท่านพูดเรื่องธรรม ท่านปฏิบัติธรรม พระกรรมฐานท่านอยู่ในป่า ผู้หญิงทะเลาะกับผัวแล้วก็หนีจากผัวไป พอดีท่านกำลังเดินจงกรมอยู่ เห็นผู้หญิงนั้นเดินผ่านมา ท่านก็รู้สึกแต่ว่าเห็น ที่นี้การเห็นเวลานั้นท่านกำลังพิจารณากรรมฐาน เช่นอย่างว่ากองกระดูก อย่างที่พูดเข้าใจไหมละ เห็นอะไรผ่านมา บ๊ีบมันเป็นอย่างที่พิจารณาไว้เรียบร้อย ที่เป็นอยู่ในหัวใจ เวลานั้นท่านกำลังเรียนอยู่ในอสุภะอสุภังกรรมฐานชั้นกระดูก พุดง่าย ๆ เมื่อพิจารณาจิตออกเป็นชั้นใดตอนใด เห็นอะไรมันจะเป็นอย่างนั้น เจ้าของพิจารณาเจ้าของเป็นกระดูก มองไปไหนเป็นกระดูกไปตาม ๆ กันหมด แม้ที่สุดผู้หญิงคนนั้นผ่านมาหน้านี้ ท่านกำลังทำความเพียรอยู่ ท่านก็มองเห็นเขาผ่านไป แต่ท่านก็ไม่ได้พูดอะไร

ไม่นานสามีเขาก็ตามมา นี่ท่านพูดตามความจริงนะ เห็นผู้หญิงผ่านไปนี่ไหม มาถามพระ ท่านบอกท่านไม่เห็น เห็นแต่กองกระดูก เข้าใจไหม เห็นแต่กองกระดูกผ่านไปนี่ ท่านไม่ได้พรรณนาในตำราว่าผู้ชายคนนั้นมีความรู้สึกแสดงอาการอย่างไรบ้าง ไม่แสดง มีแต่ภาพที่ท่านเห็นผู้หญิงผ่านมาข้างหน้า ท่านกำลังพิจารณากรรมฐานชุลมุนวุ่นวายอยู่ในชั้นกระดูกว่างั้น มองเห็นอะไรเป็นกระดูกไปหมด พอดีผู้หญิงคนนั้นผ่านมา ท่านก็รู้ธรรมดา ก็ไม่มีเรื่องอะไร

พอผู้ชายผ่านมานี้มาถาม ท่านก็ตอบตามความจริง นี่เรียกภาษาธรรม เห็นผู้หญิงผ่านไปนี่ไหม ไม่เห็น เห็นแต่กองกระดูก ท่านว่า นี่ภาษาธรรม แล้วภาษาของกิเลสคือผู้ชายคนนั้นจะเป็นยังไงก็ไม่รู้ละนะ แต่ท่านไม่ได้แสดงไว้ในตำราเราก็ไม่นำมาพูดแต่ยังงี้เรื่องของกิเลสกับธรรมต้องกระทบกันทันทีแหละ นี่เราพูดตามหลักว่า ท่านพูดตามหลักความจริง เวลากิเลสฟุ้งมันจะกระเทือนทันที ถ้าตามหลักความจริงที่รู้ที่เห็นด้วยกันแล้วยอมทันที แนะ เป็นอย่างนั้นนะ ถ้านักธรรมะที่รู้ที่เห็นอย่างเดียวกันพูดอย่างนั้นบ๊ีบเข้ากันผิง ๆ ๆ ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสมีเท่าไรค่านวันยังค่ำ ค้านคนเดียวที่พูดนี้ ที่ว่ากองกระดูก ดีไม่ดีมันจะยกโคตรมาเลย ทางนี้จะมีโคตรหรือไม่มีก็ไม่ทราบพระองค์นี้

ธรรมดาคนเราก็ต้องมีโคตรมีเชื้อใช้ใหม่ละ ตั้งแต่สัตว์มันยังมีโคตรสัตว์ มนุษย์ก็มีโคตรมนุษย์ละซิ ท่านก็มีโคตรเหมือนกัน ท่านเดินจงกรมอยู่นั้น ดีไม่ดีเขาจะยกโคตรมานี้ โคตรพ่อโคตรแม่มีงเคยพูดอย่างนี้หรือ จะว่าอย่างนั้นเข้าใจใหม่ คนมาทั้งคนมีงยังว่ากองกระดูกได้หรือ มันก็จะยกโคตรมาตีหลวงตาคณะนั้นหรือพระองค์นั้น ถ้าหากพระองค์นั้นจะตอบ โคตรพ่อโคตรแม่มีงโคตรไหนไม่มีกองกระดูก ก็ว่าอย่างนั้นอีกใช้ใหม่ กูเห็นแต่กองกระดูกหมดทั้งโคตรทั้งแม่มีงนั้นละ ว่าอย่างนั้นก็ใช้ได้ใหม่ เป็นอย่างนั้นละ

ธรรมกับกิเลสต้องกระทบกันตลอด เราพูดจริง ๆ แต่เราไม่เคยมีอาการ ถ้ามีอาการเราก็เทศน์ไม่ได้ ถ้ามีอาการแบบโลก ๆ เขา เราจะเทศน์ไม่ได้ แต่เราไม่มี เรามีแต่ธรรมล้วน ๆ ๆ ออกเพื่อถอดเพื่อถอนเพื่อแก้เพื่อไขโดยถ่ายเดียว อันนั้นเขาโจมตีเขาหิงทวงกิเลสเครื่องผูกมัดเครื่องทรมานเขา แต่เขาไม่รู้ว่าสิ่งนั้นเป็นภัยต่อเขา เขาก็เอานั่นออกโจมตีธรรม เพราะฉะนั้นกิเลสกับธรรมจึงต้องเป็นคู่ทะเลาะกันมาตลอดตั้งกับตั้งกลับ นี่ละที่ว่าตรัสรู้ก็คือตรัสรู้เอาธรรมเข้ามาแก้กิเลส เข้ามาชะล้างกิเลสนั่นเอง เพราะมันมีตหนาสลือเกินสัตว์โลกด้วยกิเลสหุ้มห่อ ปกปิดกำบังไปหมดเลยนะ เวลาธรรมเกิดขึ้นมาแต่ละครั้ง ผู้ที่จะได้ธรรมมาต้องเป็นพระพุทธเจ้า ตรัสรู้ธรรมขึ้นมาเอาธรรมนี้ละสอนโลก จากนั้นกระจายไปถึงพวกสาวกทั้งหลายอรหันต์อรหันต์ เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาก็เป็นธรรมด้วยกัน ๆ ก็แจกกระจายกันไปอย่างนี้เหมือนกัน นี่เรียกว่าธรรม

ผู้ที่จะมาชำระล้างสิ่งสกปรกคือกิเลสต้องเป็นผู้รู้ธรรม เป็นผู้เห็นธรรม มีธรรมภายในใจ เช่น พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ นี่ละท่านผู้มาชำระสะสางโลกสกปรกได้เท่าที่ควรจะได้ ไม่ได้มากก็ตามแต่ได้ ถ้าวิชาอื่นใดแล้วทั้งโลกนี้ไม่มีได้เลย เพราะเป็นวิชาของกิเลสทั้งหมด ไม่ใช่วิชาธรรมเหมือนพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่าน จึงแก้กิเลสไม่ได้ ถ้าเป็นวิชาธรรมได้มาตามหลักความจริงนี้แล้วแก้ได้ มากน้อยได้ตลอดไป อย่างพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้เรียกว่านำธรรมมาชะล้าง พระองค์ปรินิพพานไปแล้วก็มีธรรมนั้นละเป็นศาสดาแทน ชะล้างแทนมาตลอด อย่างเราได้ยินได้เห็นได้ฟัง ปฏิบัติตามท่านก็สะอาดไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ ท่านสอนว่ายังไงมาปฏิบัติตามท่าน ก็เหมือนมาชำระตัวเองจากน้ำของท่านที่ประทานให้แล้วคือธรรม แล้วก็ค่อยสะอาดไป ๆ อย่างนี้แหละ

นี่เรียกภาษาธรรม ภาษาโลก โลกคือกิเลสมันเป็นคนละฝั่ง ๆ ไม่ได้ไปฝั่งเดียวกัน แล้วที่นี้ที่เทศน์เวลานี้ ในปัจจุบันนี้ก็คือหลวงตาบัว แสลงหูแสลงตาของคนเรียกว่าทั่วโลกก็ได้ แต่ไม่แสลงธรรม เรานำธรรมออกไปชำระล้างสิ่งสกปรกโสภณทั้งหลายเป็นความชอบธรรมแล้ว สัตว์โลกทั้งหลายจะได้พ้นทุกข์พ้นภัย เป็นความสะอาดสะอาด

ภายในจิตใจไปโดยลำดับเพราะธรรมนี้ ไม่ใช่เพราะกิเลสตัวที่สัตว์ทั้งหลายสงวนมาก ๆ นั้นเป็นผู้พาให้พ้นทุกข์ เป็นธรรมนี้ต่างหาก แต่กิเลสมันไม่ชอบกับธรรมจึงต่อต้านละซี
 อยากรู้ก็ตามเราก็ค้นได้เลยว่าเราไม่มีอะไรกับโลก ใครจะมีเรื่องมีราวหาเรื่อง
 ทาราวใส่เรา โจมตีทุกแบบทุกฉบับหรือชมเชยสรรเสริญ มันก็มีน้ำหนักเท่ากัน เป็น
 ส่วนเกินด้วยกัน ไม่มีอะไรที่จะพอหยิบขึ้นมาได้ ว่าเรายังบกพร่องสิ่งนี้อยู่แล้วเอาสิ่งนี้
 ขึ้นมา ไม่มี ถ้าเป็นน้ำก็น้ำเต็มแก้วแล้ว จะเอาน้ำที่ไหนมาเทมันก็ไหลออกหมด ๆ
 เพราะมันล้นแก้วแล้ว นี่เรื่องสมมุติทั้งหลายเหมือนกับน้ำล้นแก้ว วิมุติคือความพอดี
 เสมอขอบปาก น้ำเสมอขอบปากแก้วพอดี จึงเรียกว่านิพพานคือเมืองพอ พอเท่า
 นั้น เป็นอันว่าเลิศ ชะไปหมดคำว่าพอ อะไรก็ตามก็พอแล้วนี่ แนะ ไม่มีอะไรพอดียิ่ง
 กว่าคำว่าพอ อะไรยังบกพร่องไม่พอ กินข้าวอิ่มแล้วยังไม่พอหวาน ก็เรียกว่ายังไม่พอ
 ให้มันพอสักอย่าง อยู่ไหนก็สบายไปหมด

นี่เวลาเราตายแล้วจะไม่มีใครแสดง แสดงอย่างที่แสดงมานี้ แสดงด้วยจะว่ากล่าว
 หาญมันก็เลยเสียทุกอย่าง มันไม่ได้อยู่ในแดนสมมุติ ความกล้าหาญก็เป็นสมมุติอัน
 หนึ่ง ความกลัวก็เป็นสมมุติ อันนี้มันก็เลยไปหมดแล้วจะว่าอะไร ที่มาสอนนี้ก็เอาธรรม
 เข้ามาสู่แดนสมมุตินะ ว่ากล่าวว่ากล่าว ว่าดีว่าชั่ว เพราะสัตว์ถูกขังอยู่ในดีในชั่วในสุขใน
 ทุกข์นี้ ก็ต้องมาข่าละล้างอันนี้ พอล้างอันนี้ไปแล้วถึงขั้นพอตัวแล้วไม่บอกก็รู้ แนะ ท่าน
 จึงต้องมาสอน การที่จะสอนให้ตรงแนวไปทีเดียวก็ไม่เหมาะอีก ต้องสอนไปตามขั้น
 ตามภูมิของผู้ที่จะรับได้มากน้อยเพียงไร

ตั้งพระพุทธเจ้าท่านทรงแสดงไว้ อนุปุปพิกถา ๕ อนุปุปพิกถา ๕ แปลแล้ว
 แปลว่าธรรมที่แสดงไปโดยลำดับเหมือนเครื่องบินเหินฟ้า ขึ้นจากสนามแล้วก็ค่อย
 เหนินขึ้น ๆ เรื่อย จนสุดขีดแห่งความสูงของเครื่องบิน อันนี้ธรรมก็เหมือนกัน เริ่มต้นก็
 สอนพื้น ๆ ทาน ศีล สวรรค์ นี่ละพื้นของคนที่จะพ้นจากความทุกข์ เหมือนเครื่องบิน
 จะขึ้นจากฟ้าไปจากดินนี้แหละ จะขึ้นบนฟ้าณะ ไปจากดินแล้วเหินไปเรื่อย พอพ้นจาก
 สนามบินแล้วก็เหินขึ้น ๆ นี่ทาน เป็นฐานขั้นของผู้จะหลุดพ้นจากทุกข์ เป็นฐานเหยียบ
 ขึ้นแล้ว ทาน ศีล จากนั้นก็สวรรค์ ขึ้นสูงเลย พอถึงนั้น สวรรค์ พรหมโลกอะไรอยู่ในคำ
 ว่าสวรรค์หรือพรหมโลกหรือว่าเทวโลกทั้งนั้น พอถึงนั้นแล้วก็จะเป็นนิพพาน

ทีนี้จะไปนิพพานไปยังไง ทีแรกก็ทาน สอนให้รู้การกินการทาน ให้รักษาศีล
 แล้วอานิสงส์เหล่านี้ให้ได้พาไปสวรรค์ นี่ผู้ที่ก้าวพ้นจากนี้นะ ไปสวรรค์ พรหมโลก
 อะไรก็อยู่ในวงแห่งวัฏจักรยังพ้นไปไม่ได้ แล้วอะไรจะพ้นที่นี้ อาทินพ โทษแห่งความ
 ผูกพันทั้งหลาย มีกามราคะ เป็นต้น นั้นเริ่มแล้วนะที่นี้ เริ่มคลี่คลาย เหมือนพระองค์
 นั้นมองเห็นกระดุก อาทินพ โทษแห่งความผูกพันคือกามกิเลสทั้งหลาย จากนั้นก็

เนกขัมมะ สลัดตัวออกไป จะออกไปวิธีใดก็ตาม ออกไปเพื่อบำเพ็ญตัวเอง มีแต่ไปสลัด ๆ ออกเลย จากนั้นก็หลุดพ้น นั่นท่านบอก

นี่ละธรรมะเห็นขึ้นไปอย่างนี้ ตั้งแต่บำเพ็ญเรื่องทาน พื้นฐานแห่งความพ้นทุกข์ แล้ว ก้าวไปตั้งแต่ทาน ทาน ศีล แล้วก็ไปสวรรค์ ผ่านสวรรค์แล้วก็เห็นโทษของสวรรค์ ของความผูกพันอะไร ๆ แล้วก็ออกจากสิ่งเหล่านี้ไป เรียกว่าบำเพ็ญแล้วที่นี้ เนกขัมมะ แปลว่าออกแล้ว ไปบำเพ็ญตัวหลุดพ้นไปเลย นี่ธรรมะท่านบอกว่า อนุปฺพพิกธา แปลว่าการแสดงธรรมเป็นลำดับลำดับขึ้นไป ท่านเรียกว่าอนุปฺพพิกธา แปลว่าการแสดงธรรมขึ้นไปโดยลำดับ ๆ นี่เป็นขั้นทั่ว ๆ ไป

ที่นี้ถ้าขั้นที่มีธรรมแก่กล้าสามารถที่ควรจะต้อนรับกันแบบไหน ทานไม่พูด ศีล ไม่พูด สวรรค์ไม่พูด พูดเฉพาะจุดที่จะข้าม พูดอาทินพขึ้นไปเลย อาทินพ เนกขัมมะ ขึ้นเลย นั่นเป็นขั้น ๆ อย่างท่านสอนเบญจวัคคีย์พวกนี้ออกไปแล้วนี้ สอนก็ขึ้น เทวเม ภิกฺขเว เลย จากนั้นก็มีชฌิมาปฏิบัติ ท่านไม่ได้บอกว่าศีลอย่างนี้ ทานอย่างนั้น ท่านไม่ได้พูดนะ แม้ที่สุดสมาธิท่านเหล่านี้ก็พอ พอหมดแล้ว มีแต่แสดงเรื่องปัญหาไปเลย สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปป มรรค ๘ คืออะไร ไม่ใช่ปัญหาคืออะไร นั่นละที่นี้หมุนตัว ๆ เลย

นี่ธรรมะที่จะสอนโลกด้วยธรรมขั้นนี้ก็มี ด้วยธรรมขั้น ๆ ขึ้นมาก็มี ด้วยธรรมที่จะปิดให้หลุดพ้นไปได้เลยก็มี ตามแต่ขั้นของผู้มาศึกษาหยิบยกขึ้นรับกันทันที ๆ ถ้าผู้อยู่ในขั้นนี้ควรจะเสริมให้สูงขึ้นก็เสริมขึ้น ผู้ที่ขั้นเต็มที่แล้วควรจะหลุด หลุดก็ ปิดให้หลุดเลย ธรรมะเป็นขั้น ๆ อย่างนั้นแหละ ให้พากันจำเอาละ ไม่มีใครที่จะสอน ได้โดยถูกต้องยิ่งกว่าองค์ศาสดา สอนถูกต้องแม่นยำทุกอย่าง ๆ เวลาท่านนิพพานไปแล้วก็ให้ ธรรมวินัยนี้แลเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว เพราะฉะนั้นผู้มีความจงรักภักดีกับธรรมกับวินัยไปที่ไหนจึงเรียกว่า เป็นผู้มี ศาสดาติดตัวตลอด ผู้ไม่มีหิริโอตตปปะ ไปที่ไหนแบกคัมภีร์เงินหลังหักก็ไม่เกิด ประโยชน์อะไร สู้เขาแบกฟันไม้ได้ เขาแบกฟันเขาไปหุงต้มใช้ไหมละ นี่แบกคัมภีร์ไม่เกิดประโยชน์อะไร

ศาสดาไม่ได้อยู่กับคัมภีร์ อยู่กับหัวใจของคนที่มีความจงรักภักดี ชื่อสัตย์สุจริตมี หิริโอตตปปะ ความสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรมอยู่ในหัวใจ จึงเท่ากับว่าอยู่กับศาสดาตลอด นี่ที่ท่านว่า พระธรรมวินัยนั้นแลจะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลาย แทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว นี่ท่านก็สอนพระอานนทนั้นแหละจะสอนใคร เพราะพระอานนท์ พูดภาษาเราก็เรียกว่าไปกว่นท่าน ทราบว่าท่านปลงพระชนมายุ ท่านจะปรินิพพาน พระอานนท์เดือดร้อนวุ่นวายจึงไปทูลอาราธนาท่าน ให้ท่านทรงพระชนม์

อยู่เป็นเวลานาน ท่านก็ขู่เอาบ้าง อานนท์มายุ่งอะไรกับเราอีก มาหวังอะไรกับเราอีก อะไร ๆ เราก็สอนหมดแล้ว ถ้าพูดให้ตรงก็คือ นี่ก็ยิ่งเหลือแต่ร่างกระดูกมีอะไรอยู่นี้ละ ธรรมอะไรที่เลิศเลอเราสอนหมดแล้ว ๆ แล้วเธอยังจะมาหวังอะไรกับเราอีก

จากนั้นก็ค่อยอ่อนหย่อนลงไปว่า ธรรมและวินัยนั้นแลจะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว อานนท์ ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยที่เราแสดงไว้เรียบร้อยแล้วนี้อยู่ พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะอานนท์ แน่ก็บอกชัด ๆ อรหันต์จะไปจากไหนไม่ไปจากทางนี้ จะก้าวขึ้นถึงอรหันต์ถ้าปลีกจากทางนี้ไม่ได้ ธรรมวินัยนี้เป็นทางเดิน พระวินัยเป็นรั้วกัน ห้ามไม่ให้ออกทางนี้ ๆ พระวินัย ข้ามไปบีบผิดแล้ว ไปไม่ถูกแล้ว ข้ามบีบเท่านั้นก็ผิดแล้ว ข้ามทางไหนผิดทั้งนั้น เพราะฉะนั้นพระวินัยจึงเป็นรั้วกัน ธรรมเป็นทางเดิน วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา ก้าวเดินด้วยความมีสติตั้ง มีความพากความเพียร มีความอดความทนก้าวเดินไปตามนี้ ท่านเรียกว่าก้าวเดิน พระวินัยขนาบไว้สองข้าง ไม่ผิดพระวินัยก็ไม่เดือดร้อน ที่นี้ก็เดินตรงแนว จะช้าจะเร็วก็ไปตามนี้ ถ้าข้ามพระวินัยแล้วไม่ได้ จะเหาะเหินไปก็เหาะเหินเพื่อลงนรกอเวจีนั่นแหละ

พระพุทธเจ้าสอนไว้ถูกต้องทุกอย่าง จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ มีตรงไหนว่าผิดไม่เคยมี ดำเนินไปตามนั้น ถ้าเอาศาสดามาไว้กับตัวเองจริง ๆ ด้วยการปฏิบัติตามธรรมวินัยที่ท่านสอนไว้แล้วเราก็มีศาสดาติดตัวตลอด สมกับที่พระพุทธเจ้าแสดงว่า พระธรรมวินัยนั้นแลเป็นศาสดาของเธอทั้งหลาย เราปฏิบัติตามธรรมปฏิบัติตามพระวินัย ธรรมวินัยก็อยู่กับเรา เราก็มีศาสดานั้น เป็นอย่างนั้นนะ คงเส้นคงวาตลอดไป ถ้าปฏิบัติตามนี้มีหวังที่จะหลุดพ้นโดยลำดับ ผู้มีทุกข์ก็มีหวังที่จะได้รับความสุขเป็นเครื่องบรรเทากันไปเรื่อย ๆ

เพราะกิเลสมีมากมีน้อยทุกข์ต้องมีมากมีน้อย ธรรมมีมากมีน้อยก็บรรเทาความทุกข์ทั้งหลายออกได้มากน้อยเหมือนกัน จนกระทั่งธรรมมีเต็มเหนี่ยวแล้วทุกข์บรรลัษหมด ที่นี้มีแต่บรมสุข บรมสุขก็คือจิตที่บริสุทธิ์เต็มที่แล้ว จะเรียกว่าธรรมธาตุก็ได้ เรียกว่านิพพานธาตุก็ได้ไม่ผิด เมื่อถึงอันนั้นแล้วรู้กันเอง ผู้ที่จะรู้ก็มีแต่ผู้พ้นโลกแล้วทั้งนั้น พ้นไปแล้วก็จะไปสงสยอะไร ไม่มีองค์ไหนสงสย พอถึงป็นั้นแล้วรู้ด้วยกันหมด ตั้งชื่อไม่ตั้งไม่เห็นสำคัญอะไร เป็นอย่างนั้น

ให้พากันตั้งใจปฏิบัติตามร่องรอยของศีลของธรรมนะ อย่าตื่นเต้นเป็นบ้ากับกิเลสนะ มีแต่ลากออกนอกกลุ่มนอกรทางให้ตกหลุมตกบ่อทั้งนั้น อย่าพากันดินกับมันไม่ได้ นะ เราเคยตีเคยด้นกับมัน ตกนรกหมกไหม้มันนี่ก็กัปกัปปี้แต่ละราย ๆ กิเลสมันปิดไว้ไม่ให้รู้ว่าเราเคยเกิดเคยตาย เคยได้รับความทุกข์มามากเท่าไร นานเท่าไร มันไม่ให้รู้

ปิดทางเดินมาให้หมด ๆ เสีย สุดท้ายมันก็เปิดทางเดินข้างหน้าไป ทางเดินข้างหน้าไป ไหน ก็ตายแล้วสูญอีก นั่นเห็นไหม มันหลอกถึงขั้นตายแล้วสูญ ทั้ง ๆ ที่เราเป็นนักเกิด นักตายมาตั้งกัปตั้งกัลป์ ก็เลสลบเราที่เดียวเท่านั้น วิ่งไปตามมันเลยว่าจะตายแล้วสูญ คำว่าตายแล้วสูญคือคนหมดหวังแล้ว อยากทำอะไรก็ทำ ที่นี้มันเปิดทางเดินให้ คำว่าอยาก อะไรก็ทำ สิ่งที่ยากมีแต่ความชั่วทำ ตายไปแล้วเอาอีกลงนรกอีกอยู่อย่างนั้นแหละ เกิดตาย ๆ นี่แหละมันน่าทุเรศนะ

เวลามันได้รู้มันย้อนรู้หมดนี้จะว่ายังไงจิต ก็มันเป็นผู้มาเอง มันรู้ร่องรอยของมัน มายังไง ๆ ไปตลอดจะว่ายังไง ตัวเองเป็นผู้มา แต่กิเลสมันปิดไว้มันก็ไม่เห็น มาสักเท่าไรมันก็ไม่เห็น เรามาทั้งโคตรทั้งแซ่ของเรามาจมลงในนรกก็บีบเข้าไป มันก็ไม่เห็นหมด ทั้งโคตรแซ่ของเรา ที่นี้เวลาท่านรู้ โคตรแซ่ท่านไม่รู้ก็ตาม พระพุทธเจ้าท่านรู้สาวกท่านรู้ ท่านปฏิบัติจะว่ายังไง มันก็เห็นชัด ๆ ท่านจะไปถามใครก็เมื่อท่านรู้ชัด ๆ นั้น จำเอานะ เอาละพอ

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.or.th